

Børne Blad

WALDR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

11te september 1892.

18de aarg.

Ridder Raimund.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflod. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Ridder Raimund.

En fortælling fra forstogene.

(Med billede.)

(Slutning.)

Indtil middag holdt tyrkerne sig i ro. De havde ingen hast med at forfølge korsfarerne; disse kunde alligevel blot rykke frem med stor langsomhed, medens tyrkerne paa sine lette heste, som fik foder og hvile i overflod, havde let for at komme frem med langt anden hurtighed.

Ridder Raimund maatte være hos ansføren. Denne spurgte ham ud om den kristne hær, dens ansførere og dens planer. Især ønskede han at høre om keiseren. Tyrkerne nærede en overordentlig høiagtelse for denne; de vidste, at han var den, som holdt modet i de andre; men derfor var det ogsaa et af deres varmeste ønsker at faa skilt ham af med livet. Ikke mindst var Ali Bey — saa hed den ansfører, som Raimund befandt sig hos — fuld af begjærighed efter at faa keiseren i sine hænder, enten det nu var levende eller død. Han vidste, at han isaa-fald kunde gjøre beregning paa en stor belønning af sultanen. Derfor glædede han sig over, at Raimund var kommen netop til ham; han haabede i ham at have fundet et redskab til udførelsen af sine skumle planer.

Lidt efter lidt aabenbarede han dette for den tytte ridder; denne fortrakkedes, da han forstod Ali Bey's hensigt; han var ikke saa forhærdet, at han ikke bøvede tilbage ved tanken paa noget saa gyseligt. Men den,

som har sagt A, maa ogsaa sige B. Ali Bey lod ham ogsaa forstaa, at hvis han ikke vilde efterkomme hans ønske, var hans skjæbne afgjort. Tyrkerne havde ingen interesse af at optage enkelte korsfarere i sin midte; det var ikke stor nytte, de havde af dem. Overløberne maatte derfor aflægge et bevis paa, at de virkelig mente det alvorlig, naar de havde sluttet sig til tyrkerne.

Raimund havde saaledes vanskelig noget andet valg end at gaa ind paa muselmanens forslag. Han betingede sig blot, at han skulde fritages fra selv at lægge haand paa keiseren, og deri indvilgede Ali Bey. Derefter aftalte de nærmere, hvorledes de skulde gaa frem. Deres plan, og hvorledes denne blev bragt til udførelse, vil man se af det følgende.

Efter middagen brød tyrkerne hurtig op fra sin leir og satte efter korsfarerne. I den kort Tid havde de indhentet dem og begyndte de samme stadige smaakampe, som den kristne hær allerede længe havde været plaget af; noget ordentligt angreb driffede tyrkerne sig ikke til; men det lyffedes dem dog stadig at hindre korsfarernes fremrykken i ikke ringe grad. Under høie skrig omsværmede de fiendtlige ryttere hæren; de kristne lod sig ikke forstyrre stort deraf, og blot naar en eller anden tyk bøvede sig for nær, sprængte en ridder frem for at drøbe ham eller jage ham væk; ellers var der af ansførerne strengt forbudt uden yderste nødvendighed at indlade sig i kamp med tyrkerne. Paa den maade var det ogsaa lettest at holde orden paa hæren under marschen.

Da solen nærmede sig sin nedgang, gjorde korsfarerne holdt for at slaa leir for natten, og snart var det ene telt reist efter det andet, saa der paa stellet var en hel by af hvide telte. I midten af leiren var det keiserlige telt, som var let kjendeligt paa grund af sin størrelse og keiserens banner. Ligesom under marschen herfede der ogsaa i leiren den største orden. I almindelighed lod tyrkerne

de kristne ikke have nogen ro om natten; gang paa gang pleiede der at lyde allarm-signaler, som forstyrrede de udmattede krigere i deres søvn.

Denne nat var det dog ikke saa. Thykerne havde om aftenen trukket sig bort, og ingen af dem var at se. Snart flammede derfor leirbaalene, ved hvilke korsfarerne be- redte sit knappe maaltid. I udkanten af leiren var opstillet vagter, som skulde vaage over hærens sikkerhed og straks melde enhver truende fare. Denne gang var saadanne forsigtighedsregler dobbelt nødvendige, da tætte skyer havde bredt sig over himmelen, og man havde vanskeligt for at se blot et par skridt frem for sig.

Samtlige førere for korchæren var efter keiserens befaling komne sammen i dennes telt for at raadslaa om, hvad de skulde foretage den næste dag, og derefter havde de alle begivet sig tilbage til sine telte.

Da de var gaaede, lod keiseren aftensmaden sætte frem for sig; den var simpel og adskilte sig neppe fra den ringeste krigers. Han vilde ikke nyde nogen fordel, og hans omgivelser maatte ofte næsten tvinge ham til at sørge lidt bedre for sin pleie. Træt efter dagens anstrengelser lagde han sig snart efter paa sit simple leie og sank i en dyb søvn. Hans telt var ved forhæng delt i flere afdelinger; den ene af disse dannede hans soveværelse, det andet hans dagligværelse, og i det tredje laa Wolfram og en anden ung ridder, hvem keiserens personlige betjening paalaa.

Efterhaanden havde dyb ro bredt sig over den hele leir. Baalene var lidt efter lidt sluknede, og krigerne havde søgt ind i sine telte. Ogsaa Wolfram laa i sit soverum; men han kunde ikke faa søvn paa sine øine. Han følte sig overfaldt af en uforklarlig uro, som det ikke vilde lykkes ham at blive kvit. Forgjæves veltede han sig fra den ene side til den anden paa sit leie. Værgelig over ikke at kunne faa sove reiste han sig

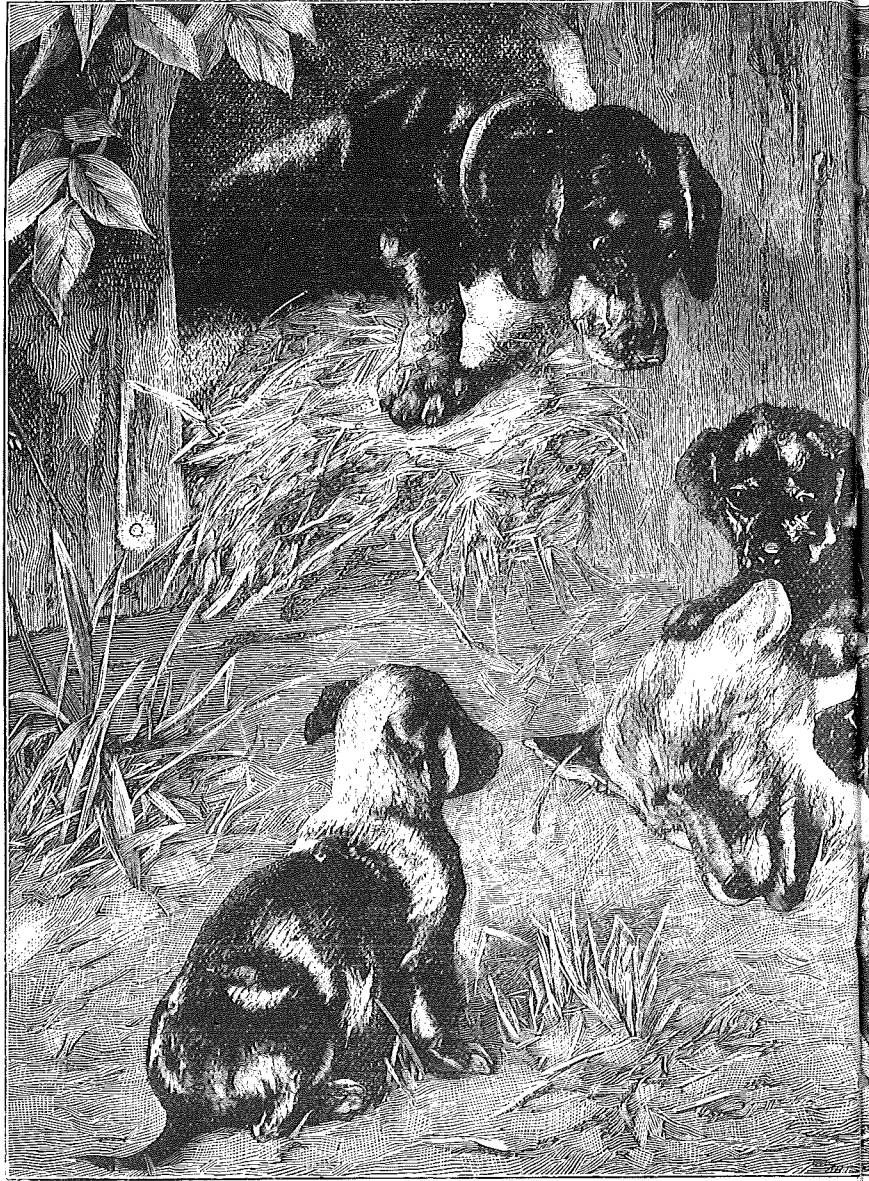
tilsidst og satte sig ved teltets indgang. Hans tanker fløi til det fjerne hjem. Han tænkte paa sin moder, som han der havde forladt, og som nu visse kom ham stadig ihu i sine bønner, og derpaa lod han den lange reise, som han allerede havde tilbagelagt, gaa forbi sit indre øie med alle dens mange oplevelser.

Bludselig syntes han at høre en bevægelse ikke langt fra teltet. Han anstrengte sine øren og lyttede. Men nei, han maatte have taget fejl; thi alt var atter stille. Imidlertid var Wolfram bleven urolig. Der kom over ham en frygt for en eller anden stor fare; han holdt pusten for bedre at kunne lytte. Da hørte han ganske rigtig atter en lyd og denne gang nærmere end sidst. Den var altsaa kommen nærmere teltet; efter hvad han kunde forstaa, syntes den ikke at kunne være mere end tredive skridt borte. Det forekom ham, at det var, som om nogen nærmede sig med den største forsigtighed og snart gik et par skridt og derpaa atter stod stille. Men hvem kunde det være, som nu paa denne tid vandrede gennem leiren? Alle laa jo nu i dyb søvn. Og hvorfor skulde vedkommende behøve at snige sig frem med saadan forsigtighed? Det skulde vel ikke være nogen, som havde en eller anden forbryderisk hensigt?

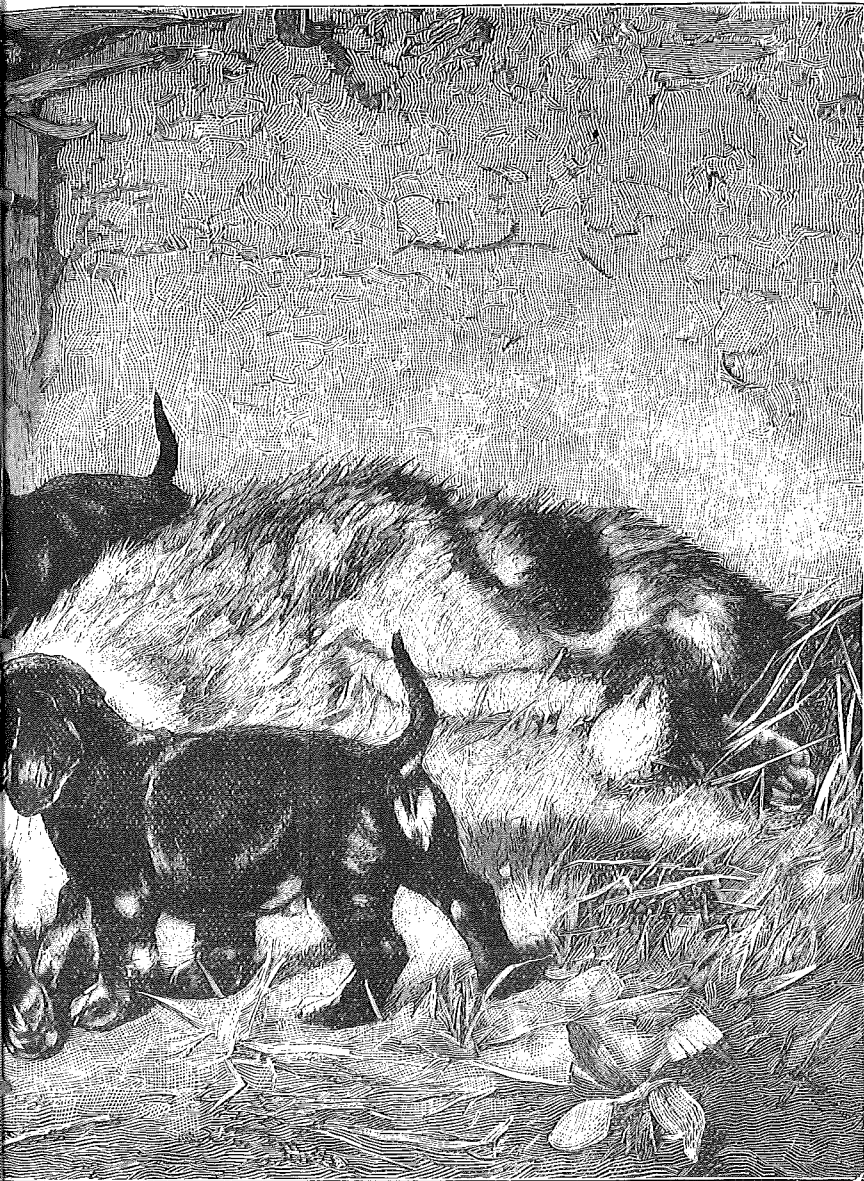
Wolfram krøb sagte ind til sin kamerat, som hed Gilbert, og vækkede ham, idet han hviskede til ham, at han endelig ikke maatte gjøre nogen støj, og aarsagen dertil var snart fortalt. Gilbert havde straks opfattet sagen, og begge sad i næste øjeblik sammen ved indgangen til teltet og lyttede med foroverbøjede hoveder ud i mørket.

Atter hørtes de samme forsigtige skridt og nu betydelig nærmere. Hvad kunde vel dette menneske have isinde. Han vilde dog vel ikke keiseren tillivs? Wolfram stjal af bevægelse ved tanken derpaa.

„Skal vi vække keiseren?“ hviskede han til den anden. „Nei“, svarede denne, „kanste

Omkring

En døde ræv.

det ikke har noget at betyde, og da vilde vi uden grund have forstyrret keiseren i den hvile, som han trænger saa saare, og selv blive tilfamme."

Altet lod den svage støi sig høre, og nu kunde man ikke længere være i tvil om, hvad det var. Det var et menneskes skridt.

Snart efter saa de to unge riddere ogsaa omridsene af en menneskelig skikkelse ved det telt, som stod ligeoverfor dem. Den kom henimod det keiserlige telt. Bludselig styrkede Wolfram op og kastede sig med hele sin velt over skikkelsen. Overrasket over dette uventede angreb, faldt den ufjendte tungt til jorden og Wolfram søgte tilligemed Gilbert, der havde ilet sin kamerat tilhjælp, at omklamre hans hænder og fødder, saa han ikke kunde røre sig; samtidig raabte de om hjælp.

Bed den støi, som opstod, vaagne de sovende riddere rundt omkring, fakler blev tændte, og fra alle kanter strømmede folk sammen. I skinnet af faklerne kunde man nu nærmere betragte det menneske, som Wolfram og Gilbert havde grebet. Det var en tyrf, som var bevæbnet med en skarp doll.

En uhyre ophidselse bemægtigede sig alle. Ogsaa keiseren var vaagnet og traadte ud for at saa vide aarsagen til den usedvanlige støi. Stor var hans forbauselse, da han fik vide, hvad der var paafærde.

Tyrken blev lagt i lænker og ført ind i keiserens telt, hvor ogsaa de fornemste ansførere indfandt sig. En tolt blev hentet og fangen taget i skarpt forhør. Han afslagde ogsaa en aaben tilfstaelse; maaste han derved haabede at slippe lettere fra det hele. Han fortalte, at Ridder Raimund, hvis fravær ogsaa var blevet paafaldende for korsfarerne, var gaaet over til tyrkerne, og at ved hans hjælp Ali Bey havde udkastet en plan om at myrde keiseren. Ham, der nu var bleven fanget, var udførelsen af denne forbrydelse overdraget. Ridder Raimund havde tjent ham som fører, men var vendt tilbage uden

dog endnu at kunne være kommen langt bort fra leiren.

Opmærksomt havde keiseren hørt paa ham, og da fangen havde fortalt alt, udbrød han:

„Altsaa er det kommet saa langt, at mine egne riddere bliver forrædere og slutter forbund med elendige snigmordere. Sandelig denne muselman er ikke den, som her har den største skyld. Dog skal han bøde med livet for sin sorte plan, ikke for min skyld, men for at tjene som et affrækkende eksempel. Eller hvad synes I?"

Ansørerne, til hvem dette spørgsmaal blev rettet, svarede alle som en: „Han har fortjent døden."

Fangen kastede sig ned for keiserens fødder og bad om naade; men keiseren holdt fast ved sin beslutning. Den dødsdømte blev bragt ind i et andet telt, hvor han holdtes under bevogtning natten igjennem, hvorefter han om morgenen blev ført udenfor leiren og hængt.

Ridder Raimund fik ogsaa en sørgelig ende. Han havde virkelig, saaledes som muselmanen havde fortalt, hjulpet denne at komme ind i leiren og vist ham veien til det keiserlige telt, men havde derpaa trukket sig tilbage, og det var lykkedes ham at slippe ubemærket bort i mørket. Han hørte bag sig den larm, som opstod, da snigmorderen blev fangen. Var dennes hensigt lykkedes? Havde han myrdet keiseren? Han vidste det ikke; men hans samvittighed lod ham udstaa de heftigste sjælslidelser, og i en ophidset stemning kom han tilbage til tyrkernes leir. Man fik snart vide, at mordplanen var mislykket. Skuffelsen herover var selvfølgelig meget stor, og ridderen blev af den grund heller ikke seet paa med venlige øine; han fik merke, at tyrkerne søgte sig trykkede ved hans nærværelse. Tilfids blev han i en kamp mod sine tidligere kamerater og trossælter dødelig saaret af en pil og døde en elendig død paa slagmarken, hvor hans lig blev et bytte for de vilde dyr. Saaledes

opfyldtes her atter de ord: falskhed slaar sin egen herre paa halsen.

En græshoppe-fortælling.

(Af B. Hart.)

Naar jeg kommer til London, stanfer jeg af og til ved stadens bank for at se paa det myldrende liv, som rører sig der. Alle har travlt, og de fleste tænker kun paa at vinde gods og guld. Ovenover bygningens indgang staar der indhugget i muren: „Jorden er Herrens og dens fylde“. Ja, jordens fylde griber menneffene efter med begjær, men Herren, som eier den, glemmes desværre altfor ofte. Ovenover spiret paa den store bygning staar den merkeligste veirhane jeg har seet; det er nemlig en stor — græshoppe. Nu skal jeg fortælle eder, hvorledes den er kommen der.

For omtrent 350 aar siden gif en kvinde med et spædbarn i sine arme hen ad landeveien. Da hun havde forviklet sig om, at ingen saa hende, gif hun ind paa marken, og da hun havde svøbt spædbarnet ind i et tørklæde, lagde hun det ned i græsset saa forsigtig, at det ikke vaagnede. Derpaa gif hun hurtig bort. Barnet vaagnede snart, og det begyndte at skrige; det skreg i lang tid, indtil det tilsidst sov ind, træt og sulten og udmattet af solens varme, thi det var en herlig sommerdag. „Men Gud fader havde hørt drengens røst“; se nu, hvorledes han bragte den lille hjælp.

Efter middag kom en skolegut bortover veien; han var glad og lykkelig og var paa hjemveien fra skolen. Snart plukkede han nogle blomster, snart løb han efter en sommerfugl. Netop som han kom til stedet, hvor kvinden havde lagt det lille barn, hørte han inde paa marken lyden af en græshoppe. Han bestemte sig til at søge efter den og fange den. Da han kom ind paa marken, fandt han det lille sovende barn. Mere glad

end om han havde fanget hundrede græshopper, tog han barnet i sine arme og løb hjem med det. Den godmodige landmands hustru bestemte sig, fljønt hun selv havde mange børn, til at opfostre den lille, som var frelst fra døden ved en græshoppe. Ar svandt hen, og barnet blev en raff dreng. Han blev mand og kom ind til London i handelsklære. Gud velsignede alt, hvad han foretog sig, og han blev en af de mest agtede mænd i staden. Dengang regjerede dronning Elisabeth. Hun sendte ofte bud efter Sir Thomas Gresham — den lille forladte gut var bleven adelsmand — for at spørge ham til raad i statsanliggender. For omtrent 300 aar siden byggede Sir Thomas Gresham londons børs. Dronningen spiste til middag hos ham og nedlagde selv grundstenen. Da bygningen var reist, lod Sir Thomas anbringe en stor græshoppe paa spiret. Der er den endnu den dag idag for at fortælle den trable by, at Gud vil høre et barns skrig og kan frelse et menneskeliv, endog ved hjælp af en liden græshoppe.

Svar som forskyldt.

Ppaa ethvert sted og til enhver tid findes der vantro menneffer, som ikke undser sig ved at drive spot med det hellige, og saaledes var der ogsaa paa Luthers tid dem, der navnlig ved allehaande pudsiges spørgsmaal vilde forsøge at drive gjæk med ham. Men der kom de til den rette mand; thi han havde altid et saa skarpt og vittigt svar paa rede haand, at det var spørgeren selv, der blev til latter. Engang i et selskab spurgte saaledes en spotter: „Sig mig, kjære doktor, hvad har vel Vorherre taget sig for i den lange evighed, før han stabte verden?“ — „Det skal jeg saamænd sige Dem“, svarede Luther ganske rolig; „han sad i en birkefund og skar ris til dem, som gjør dumme spørgsmaal.“

Omkring den døde ræv.

(Se midtbilledet.)

Mikkel ræv er død — virkelig død. Den har faaet en hel haglladning i kroppen, og det er mere end nok til, at den aldrig mere vil rejse sig igjen.

Der ligger den udenfor hundehuset. Jægeren har kastet den ned der af lyst til at se, hvorledes de smaa hvalpe vil synes om hans jagtudbytte. Og de er virkelig modige ser det ud til. Den ene sidder rigtig nok ganske betænkelig og studerer paa, om den tør komme nærmere; men saa er de andre desto mere modige; en af dem har allerede sat sine labber op paa hr. Mikkel's hals og ser ud til at ville ruste ham godt i øret.

Hundemoderen er næsten forkrækket over sine ungers dristighed og finder det sikrest at holde sig i nærheden istedenfor at strække sig velbehagelig paa den tørre halm inde i hundehuset, hvilket den i grunden har mere lyst paa. Den ved, at Mikkel ræv er en listigper, og den mener, at det derfor ikke er godt at vide, om den ikke ogsaa denne gang er ude med sine streger. Men den behøver ikke at være ræd, Mikkel hønsetyp er og blir død.

En brevkasse midt i oceanet.

Midt i verdenshavet, paa en liden ø nord for Australien, findes der en brevkasse. Det er i det saakaldte Arafurahav, havet mellem Ny Guinea og Nord-Australien, at den lille ø Booby ligger. I aaret 1845 kom det engelske krigsskib „Bramle“ til denne ø, og ved nærmere undersøgelse af denne bemærkedes det, at den aldrig besøgtes af de indfødte, og at man altsaa der godt kunde anbringe forraad af levnetsmidler, som kunde tjene til hjælp for

mulige skibbrudne. Den ligger nemlig i den kurs, som sedvanlig tages af baade fra skibbrudne fartøier. Man fattede tillige den originale idé, at indrette en „postkasse“ paa øen, og den engelske admiralitet lod øen opføre paa alle sine søkort med betegnelsen Postoffice. Nu er det bleven skik, at hvert skib, som ved dag kommer forbi øen, sætter en baad ud og efterser brevkassen. Findes der i den breve, som er adresserede til egne, hvorfor skibet kommer, saa medtager det dem og besøger dem. Ligeledes bliver provianten efterseet og kompletteret, hvis det kan lade sig gjøre.

Naturligvis aflægger skibene ogsaa de breve, som de selv maatte have, og som det vilde være urimeligt at bringe til den havn, hvor de agte sig ind. Kapteinerne paa krigs- og handelskibe undersøger paa det samvittighedsfuldste denne merkelige brevkasse og besøger ligesaa samvittighedsfuldt de for dem passende postfager.

Jøvrigt er seilskibene særdeles villige som postbefordrere, og paa pladser, hvor nær ingen regelmæssig dampskibsbefordring findes, overtager seilskibene villig postforsendelsen. Mod behørig kvittering afleverer de saa i næste havn de modtagne postfager.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 35.

Baaren er en deilig tid.

Bogstavgaader.

1.

2 6 8 og 8 1 5 4 er to guttenavne. 3 4 1 8 5 er en fiff. 5 6 7 er noget du maa være forsigtig med, gutten min. 1 2 3 4 5 6 7 8 er en dansk by.

2.

9 10 11 12 er et musikalsk instrument. 1 2 3 en europæisk hovedstad. 10 11 en træsort. 9 6 12 8 et guttenavn. 7 6 5 9 6 12 4 bør man ei efterligne. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 er en fjeldtop i Norge.

Martin D. Gran.